

מחול
גבי אלדור

ערב סתמי על גבול השעומים

להקח המחול "בשבע" הנישה שלושם ריקוד
מקסיקני חסרענין של פוץ' בבעורה עולמית. חוץ מזה
היו שם דואט אחד מעין, מחול אחד שייש ועם
הרפקאה לא סמושמעת

להקת "בת שבע" נמצאת ב민 מסע מוזר, הרחק מעצמה, לשום מקום. אחותה, מה ראתה ההנהלה האמנית לפתח ערבי חדש בכוראה עולמית של ריקוד מעת פיטר פוץ', "מאראיצ'י". וזה ריקוד מקסיקני שיכול להיות כל ריקוד עם כלשהו, בתוספת כמה סמנטים ספרדיים קבאים, אחד מאותם ריקודים שכמותם היו כבר מאות, טובים ממנו ודומהים לו. ריקוד חסר צבע וכיוון, ריק וחסר עניין, בקייזר - משעמם. היו ב"מאראיצ'י" ריקותיים של חסר, במחול זוגות איתי וחושני, ועוד רקה של צחוק ברוות משעשע ולא מוקרי, אותו ביצעו להפליא חיים און וקארל האוס.

פוץ', שהופיע בזמנ האחרון כאמן אורח בסולו מבדר ואקר' ובטי - "אתה חייב לנוע" - יצר גם את "הגנן". דואט מעניין לרקון ורוקנית, מלוטש, נקי וקר. שני הגופות יצרו מבנים סימטריים וחרמוניים, עם גיווח קזרות לריקוד נפרד, על מנת לשוב ולהתחבר. רקדו חיים און וטליה פ', שניהם בכיצוע מעולה. חיים און, רקדן גבולה וגדר אלבירם, משרה תמיד בטחון על הבמה. הוא מקרין אמינות, ולמרות שהריקוד המנוח מרמו (אול) על רוקדים או צמחים, תמיד יש בו, באון, מרכז של אנושיות ונדריבות.

פיטר פוץ'. בפורה ל"מאראיצ'י"

"אלומות שיש" של מרק מוריס, לפי מוסיקה של באר, הוא ריקוד על רמה אחותה: על משטח לבן נעים הרקדנים בהמון תנויות מהירות, לעיתים קרטנות מאד, חוות על עצמן. לרגע חשבתי שאילוALKTRONICS היי רוקדים, כך כנראה הם היו נראים: לעולם לא נוגעים, לא מתיחסים זה לזה. השיש הוא דימוי הולם לקור מהודר זה.

"ג' כלב" מאט דניאל עורלו הוא הרפקאה של אמן שיש בו הרבה דמיון ומעט ממשמעת. חסירה נקודת הכוור, סיבת הק' יומם של המחול. על יריית משי מתנפנת בימי, צולחת אוריית קינן המימנת את הבמה כמתהפהכת בימים. ואחריך באים שאר הרקדים ומשתעשעים, משכשכים כרגים והופכים לבסוף לאנשים המתהפהכנים בעשן ורוקדים בכית.

יש שם רוקנים טובים ומבטיחים כמו עידו תרמור ותמי ויניג, יש כוחות חדשים ולתקה שפתחה לה גוון מסוים, מאור פנים ושמחה עשייה. אך הערב כולם היה סתום; על גבול השמחה, על גבול החויה, על גבול השעומים.

בידור אסתיטי

אלאש
בוחן

להקת בת-שבע - בוגה, יפו

הcoresianographic וחרקון האורת, פיטר פוצי, היה הדרמות הדומיננטיות בתוכניתה החדש של בת-שבע. את היצירתיות הפתוחת - מאריאציז - הכנין במיוחד עבור הלהקה. זה ריקוד חביב, המבוסס על מקצביה של מוסיקה מקסיקנית ופרקיו הקצרים אפילו אסתיטיים מאוד, אך בסך הכל לפניו ריקוד בלתי-מחיב, שאין חורג מבידור מהנה. יש בו הומור וגם חילופי נאים של אוירה, אך למען הרגע שהסתפים - היה כלל היה.

הריקוד השני של פיטר פוצי - דואט בשם בגן - עשוי לפि מיטב המסורת של טילובולוט, הלהקה האmericana ריקנית הנודעת, שבמסגרתה עוצבה האסתטיקה של פוצי. הריקוד הוא, שוב, אסתיטי מאוד, צורותיו פיסוליות ותואה אף למתפעלים מן הניקיון ומונדרו ביצועם של טליה פז וחימס אונ. אך גם כאן, אין לפניו יותר מתרגיל בגימנסטיקה נסח טילובולוט. גם כשורק פוצי לבדו, בהופעת אורח, מתגלת האסתטיקה הזאת על מעמידות וועל חולשותיה: וירטואוזיות, לוליינות מסחררת, שליטה מדרימה בגוף, המזאה והומור - אך כל זה מגוון יס למען בידור שאין מאחוריו אמירה ממשמעותית. למרדי אה כל זה, אני אף לווה לממה היה על פוצי לעזוב את טילובולוט.

לאחר ההפוגה האסתיטית-בידורית הזאת, טוב היה לשוב אל הריקוד הישן והטוב - אולמות שיש - של מרכז מורייס, לצלilio של באך. פשוט תענוג, אם גם משחו קרה, אך נראה לי, לליתוש ולנקיון של הביצוע. אך למרות השיבה אל הרפרטואר ה"כטו" (התוכנית הסטנדרטית מה ברג'בלב של עוזרו), קשה להשתחרר מן ההרגשה של הערב השתלט בידור אסתיטי בלבד.

אליקים ירון

פוצ'י קורץ לקהל

בכורה להקת בת-שבע.

אילו תרם הכווריאוגראף פיטר פוצ'י לבת-שבע רק את עכודתו מאRICT', היינו אומרים שהזמנתו לא מצדיקה את הטירחה. מאRICT', מוסיקה מקסיקנית עממית מתנהלת על-פי פוצ'י בכיוון מנוגד לקצב ולאוירה של הצליילים. משחו בין ריקודיהם למחול אטלטי. אבל בריקודיהם אתה נוכח עם הרקדנים בשמה של להם ובהתלהבות. כאן לא הייתה שמחה והרקדנים לא נראו נלהבים. מאRICT' של פוצ'י כמו אמריקה למסיקו. רחוק מאוד מההווי העממי הדרום אמריקני.

אחרי המחול הזה כבר לא ציפיתי להרבה, וכאן בא הפתעה. "בגונ", דואט קטן, לא יומרני וכובש. אלומת אור כחולת האירה את טליה פו וחיים און, שנראו בגוף אחד, מתלכד ונפרד.

pitler Fozzi עליה לבימה. היכרות עם הכווריאוגראף-ידקון. רקד את הסולו שלו "אתה חייב לנوع". רדקון ממורי, קורץ לקהל והקהל אוהב את הקרייצה שלו. תקווה חוטר-ישן